

ISBN 978-606-752-101-6

© Editura CHARMIDES / 2017

str. Mihai Eminescu 13, ap. 31

Bistrița, 420041, România Tel: 0263 236257

www.societateadeconcerte.org

Editor: GAVRIL ȚĂRMURE

Coperta: MIRCIA DUMITRESCU

Grafica: EUGEN ALUPOPEANU

Credit foto: MARIA CĂMĂRAȘ

DTP: Dinu Virgil

Maria Cristina Cămăraș

ÎNGERI OAMENI

Povestea sufletelor pereche

CHARMIDES

2017

CUPRINS

Capitolul unu	7
Capitolul doi	19
Capitolul trei.....	23
Capitolul patru.....	33
Capitolul cinci	39
Capitolul șase	71
Capitolul șapte.....	85
Capitolul opt.....	93
Capitolul nouă.....	103
Capitolul zece.....	115
Capitolul unsprezece.....	123
Capitolul doisprezece	131
Capitolul treisprezece.....	147
Capitolul paisprezece.....	157

Există îngeri oameni, care își păstrează adânc în ei semnele divinității și se vor lăsa mânați de acestea în drumul lor spre desăvârșire și există îngeri oameni care le vor uita și chiar dacă și le vor aminti, vor ezita să le folosească pentru binele semenilor, se vor servi de ele pentru propriul amuzament, pentru micile plăceri lumești, prădând și risipind darurile sfinte puse în ei de la începutul timpurilor.

Tot ceea ce se întâmplă pe Pământ ia naștere mai întâi în lumea spiritului dintr-un gând, ca mai apoi să prindă contur și să fie recreat în lumea materială. Întocmai a luat ființă povestea părinților noștri Adam și Eva. Într-un anume fel au fost creați primii oameni în lumea spirituală și mai apoi, sub o altă formă lucrurile au început să curgă în lumea materială.

Aceste două realități, realitatea spiritului și realitatea fizică, nu au putut fi înțelese ca fiind două părți ale aceleiași întreg „precum în Cer așa și pe Pământ”. Astfel discuțiile pe această temă au existat și vor continua să existe fără ca cineva să poată accepta că și unii și alții ar avea dreptate.

În opinia mea, povestea celor doi îngeri se cerea scrisă pentru a aduce lumină asupra celor două lumi diferite care se completează una pe alta, sunt integrate una în alta și niciodată nu vor putea să existe una fără cealaltă.

Cele două Suflete locuiau sus în Împărăție, erau născute din aceeași scânteie divină, împărțeau aceeași esență, același gând, desigur că și aceeași casă, care era norul lor. Erau de nedespărțit și totuși foarte diferiți. Unul dintre îngeri era liniștit și meticolos, avea multe vieți trăite în spate, multă răbdare și o înțelepciune aparte, uneori cam posac, nespus de iubitor însă. Iar cel de-al doilea era foarte curios, neastâmpărat și mereu pus

pe soții. Era un suflet tânăr și prea puțin experimentat. Avea să cunoască în curând ce e înțelepciunea.

– Hai să ne jucăm de-a oamenii. Hai, hai, vreau! Te rog, hai să ne jucăm de-a oamenii! stăruie Micul Înger, însuflețit.

– Bine. Vreau și eu, încuviință primul înger, lăsându-se înduplecat, mai mult din politețe și pentru că nu-i refuza nimic micului său prieten.

– Mă bucur, mă bucur! Ne jucăm de-a oamenii! Voi crea un scenariu și ne vom juca potrivit acestuia! răspunse Micul Înger sărind și învărtindu-se în jur de bucurie pe norul cel pufos.

– De acord, ești foarte creativ. Recunosc că ne-ar fi util să avem câteva reguli care să ne ghideze în jocul nostru, aprobă, îngerul prim, lăsându-se din ce în ce mai antrenat în acest joc, care îi făcea atât de multă plăcere Micului Înger.

– Ziceam că eram doi oameni, sortiți să fim *Suflete Pereche*, dar nu știam asta de când ne-am născut, acest fapt abia mai târziu ne va fi făcut cunoscut și ne vom ascunde atât de bine unul de celălalt, în mod special, ca să ne fie cât mai greu să ne găsim. Vom întâmpina greutăți mari dar nu vom renunța niciodată să ne căutăm. Ce părere ai?

– Îmi place. Continuă, te rog, adăugă răbdător îngerul vârstnic în timp ce își mângâia barba albă.

– Vom plasa indicii prin care ne vom putea recunoaște mai târziu. De exemplu, mie îmi va plăcea foarte mult vocea ta și atunci când te voi auzi, pentru prima dată, se va aprinde o scântee în mintea mea și în adâncul sufletului meu, voi ști că mi-ai fost sortit. Ție îți va plăcea numele meu și mă vei recunoaște după ochii plini de scântee vii. Astfel vom începe a descifra informațiile, pe care le vom ascunde încă de pe acum în mintea și în sufletul nostru, spre a ne ajuta să ne regăsim.

– Interesant...

– Trebuie să știi că odată ce noi, îngerii, plecăm pe Pământ cu sarcini de îndeplinit, uităm tot ce plănuim aici și de aceea

este nevoie să punem semne în noi pentru a ne simți și pentru a împlini misiunile.

– Știi asta..., adăugă Prim.

Să-l numim așa pe îngerul cel matur. Știa, căci trecuse deja prin multe, însă nu voia să strice entuziasmul tânărului înger dornic de aventură.

– Și mai am o idee, pentru asta tu trebuie să fii extrem de ascultător și orice ar fi, oricât te-aș ruga, să nu te abați de la intențiile noastre, ai înțeles? continuă Micul Înger privindu-l pe Prim cu ochii săi mari albaștri și pătrunzători.

– Știi doar că te ascult de fiecare dată cu maxim interes, să vedem, ce mai pui la cale? se interesă Prim cu vocea lui caldă.

– Parcă ne era dat ca scop și sarcina supremă pe Pământ să-i învățăm pe oameni vorbirea asta a noastră, a îngerilor.

– Stai puțin, noi nici măcar nu vorbim! adăugă surprins Prim.

– Știu..., îi șopti alintat Micul Înger.

– Vrei să spui că... Nu, e prea greu, nimeni nu a reușit până acum să-i învețe pe oameni, continuă Prim, într-un ton pesimist.

– Am un plan! țâșni Micul Înger ca și cum tocmai se aprinse un nou beculeț în mintea lui.

– Un alt plan?! replică mirat Prim.

– Un plan, care face parte din același plan... un plan mai mic, zâmbi ștrengărește Micul Înger, lăsându-și capul într-o parte și gesticulând ca și cum ar fi vrut să-i arate lui Prim, din vârful degetelor, cât de mic este „planul cel mic”.

– Deja se complică lucrurile, conchise cu dezamăgire Prim. Parcă voiai să ne jucăm...

Ascuțimea minții îngerului tânăr îl deruta pe Prim, care era cunoscut drept un mare înțelept. Însă modul cum partenerul său de joacă răstălmăcea cuvintele și crea poveste după poveste în aceeași poveste, era puțin peste chibzuința pe care Prim o prefera în toate acțiunile sale.

Micul Înger nu se lăsa păgubaș, renunțarea nu-i era

cunoscută.

– Încă de la început vom stabili că nimic nu ne poate opri în dorința noastră de a ne duce gândurile la bun sfârșit, adăugă cu hotărâre Micul Înger.

– Pentru asta trebuie să fii dispus să cobori pe Pământ, răspunse Prim dezamăgit.

– Eu sunt de acord.

– N-ai fost niciodată în acel loc, replică tăios Prim.

– Cunoscut mulți îngeri care au fost, inclusiv pe tine. Și te prețuiesc nemărginit, spuse cu evlavie Micul Înger.

– Vom reveni asupra subiectului după ce termini de organizat joaca asta de-a oamenii, încheie Prim preocupat. Prim știa că pentru a îndeplini o misiune pe Pământ trebuie să fii tot ceea ce nu vrei să fii, doar rareori ai posibilitatea să îți alegi ce vei fi și ar fi vrut să-l cruțe pe micul său prieten de astfel de experiențe. Știa că rănilor abia vindecate lăsa urme adânci, în special pe haina albă de lumină pe care o vei purta până dincolo de veacuri. Pe de altă parte, cele mai valoroase lecții le-a învățat în peregrinările anterioare în locul prea-frumos numit Pământ. Un paradis ce-i drept, însă un cu totul alt fel de paradis, necunoscut încă multora dintre îngeri. Sunt nerăbdător să-ți cunosc gândurile în varianta finală, încheie Prim această discuție într-o notă optimistă, în speranța că totul o să rămână doar la nivel de idei și micului suflet pereche îi vor veni în curând alte gânduri și va face noi scheme de joacă.

Atitudinea Micului Înger stârni curiozitate și dispute în rândul îngerilor din apropiere, astfel norul lor ajuns, curând, împresurat de alți nori purtători de ochi curioși.

Ființa de Lumină, chintesența Paradisului, generatorul de iubire și pace desăvârșită, a devenit atentă la îndrăzneala Micului Înger, astfel în scurt timp acesta fu chemat în audiență, însoțit de Prim. Ființa de Lumină era urmată peste tot de îngerii considerați cei mai instruiți și capabili din Împărăție. Aceștia aveau datoria de a preda în cadrul Academiei, cea mai înaltă școală din Împărăție, lecțiile necesare fraților care urmau să coboare pe Pământ. Printre ei se afla și Nikolas, un bun prieten al lui Prim.

Prim fu luat prin surprindere. Făcuse multe la viața lui, beneficiase de recunoaștere și apreciere, însă până acum nu avuse onoarea de a fi chemat în prezența Ființei de Lumină. Mai mult de-atât, îl impresiona faptul că nu el era cel solicitat, ci Micul Înger și planul său ingenios. Se întreba dacă nu cumva a fost o imprudență faptul că l-a încurajat și l-a lăsat pe micul său prieten să ajungă atât de departe în joaca lui.

– Spune-mi, cum intenționezi să-ți duci la bun sfârșit gândurile, odată ajuns pe Pământ? întrebă Ființa de Lumină pe Micul Înger curajos.

– Păi, am propus ca noi doi, eu și Prim, să fim suflete pereche și să comunicăm precum îngerii în Împărăție, chiar și după ce ajungem pe Pământ. Prim trebuie să știe că nu are voie să-mi vorbească chiar și atunci când mă voi supăra pe el, chiar dacă mă voi certa cu el și îl voi amenința că nu-i voi mai vorbi niciodată, om fiind. Nu are voie să-mi vorbească în limba oamenilor. Dacă o să cadă pradă acestor mici slăbiciuni și cereri ale mele, vom eșua, îi dezvălui Micul Înger Ființei de Lumină. Am înțeles că oamenii vorbesc mult, se ceartă des și apoi nu se mai înțeleg deloc.

– Așa este, căzu de acord Ființa de Lumină.

– Noi nu vom vorbi limba lor, adică Prim va alege să nu-mi mai vorbească și el va avea capacitatea să cunoască vorbirea

îngerilor sau va avea acces la instrumente care vor ușura acest mod de a comunica, mă va învăța și pe mine, mai apoi o vom împărtăși, împreună, lumii întregi, continuă Micul Înger din ce în ce mai înviorat.

– Cum vei reuși să îl găsești pe Prim? Știi că odată ajuns pe Pământ vei uita tot ceea ce discutăm aici, nu-i așa?

– Da, știu asta. Vom pune semne, indicii în noi. Și atunci când ne vom întâlni sau ne vom auzi, fie și pentru scurt timp, aceste informații de natură umană, precum timbrul vocii, vor dezlănțui descifrarea semnelor divine din noi și vom reuși să ne recunoaștem treptat. Ne vom scrie povestea și astfel vom duce planul la îndeplinire.

– Care vor fi aceste semne? Întrebă, din nou, Ființa de Lumină, vădit impresionată de intențiile simple ale Micului Înger.

– Pentru început vocea lui. Când îl voi auzi pentru prima dată, acea vibrație va stârni reacții în minte și îmi voi da seama că îmi este cunoscută, familiară. Apoi atingerea mâinilor. Când ne vom atinge, așa cum doar oamenii se ating, va avea loc o deșteptare a ființei mele ce îmi va da de știre că aparținem aceluiasi foc divin. Iar îmbrățișarea..., da, acel loc va fi sfânt pentru mine, îmi va dezvălui că, odată, Prim era cu mine pe norișorul nostru, încheie Micul Înger ținând ochii închiși, imaginându-și toată scena.

Se opri. Entuziasmul îl luase pe sus și simți cum îi cresc aripi mari și poate zbura mult mai sus decât până atunci.

– Aripi, am primit aripi! Prim, uite pot și eu zbura la fel ca tine. Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că ai câștigat dreptul la o călătorie pe Pământ! îl informă sec Prim, puțin încurcat. Credea că urmează să se despartă de dragul său prieten, care a început să crească și care însemna atât de mult pentru el.

– Tu, Prim, ce părere ai? Crezi că te poți descurca? Ai putea îndeplini condițiile cerute în planul Micului Înger? i se adresă, acum, Ființa de Lumină lui Prim.

– Păi da, sigur, cum să nu!

Lui Prim nu-i stătea în caracter să refuze pe cineva, în nici un caz nu putea refuza Ființa de Lumină.

– Crezi că ideile Micului Înger ar putea să fie finalizate cu succes?

– Da, da. Sigur, susținuse mereu că Micul Înger este foarte priceput în a dezvolta proiecte.

– Ești de acord să te întorci pe Pământ pentru a-l ajuta pe Micul Înger să transforme acest scenariu într-o realitate? se interesă Ființa de Lumină.

– Sigur că da, răspunse într-un sfârșit Prim, toropit de atenția pe care o primea din partea Ființei de Lumină.

Pe lângă faptul că era înțelept, era de o smerenie de neînțeles pentru cei din jur, iar în prezența Ființei de Lumină era complet supus. Pentru el, nu se putea altfel.

– Fie, își dădu consimțământul Ființa de Lumină.

În fracțiunea de secundă imediat următoare, Prim se simți absorbit într-un vârtej imens, lipsit de orice putere de a se împotrivi.

– Stai puțin. Cu ce-am căzut de-acord?! se trezi deodată năucit, parcă izbit în moalele capului.

– Prea târziu prietene, ești... în travaliu, îl informă Nikolas, bunul său prieten, care se afla în spatele său și cunoștea întreaga poveste.

– Cum?! Întrebă Prim încremenit.

Prim se întoarce de multe ori pe Pământ, însă de fiecare dată călătoria a început într-un alt mod. Odată revenit în Împărăție și-a amintit toate viețile trăite anterior și detaliile legate de acestea. Acest mod de a-și începe călătoria îi era necunoscut.

– Te naști, îl informă scurt, pentru a doua oară Nikolas.

- Vai, nu! Micule Înger, îmi vei lipsi! fură ultimele cuvinte ale lui Prim înainte să dispară în vârtoarea creată de cuvintele prin care și-a dat acordul, mult prea copleșit de prezența Ființei de Lumină, fără să știe ce îl aștepta.

- Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat? întrebă năucit Micul Înger, proaspăt întors din înalt, unde își testase noile aripi, intuind doar ceea ce tocmai s-a petrecut, șocat de dispariția subită a lui Prim.

- Prim a plecat spre Pământ, călătoria lui a început și jocul vostru de asemenea, îl informă împăcat Ființa de Lumină. Va veni și rândul tău să-l urmezi. Vei mai rămâne o vreme aici pentru a te pregăti. Prim era pregătit. S-a născut pregătit pentru asta, deși nici măcar el nu o știa.

Atunci au înțeles îngerii prieteni care erau de față că Prim anticipase inconștient că aceasta avea să fie ultima sa călătorie și anume aceea pentru care a fost sortit încă dinainte de a se naște sub chip de făptură divină. A fost nevoie să-l aștepte pe Micul Înger, cel care nu cunoștea ce e frica, pentru a plăsmui aceste idei nebunești și a fost de acord mai mult sau mai puțin conștient, nu mai avea importanță, atâta timp cât și-a dat acordul de a duce la bun sfârșit aceste dorințe.

Cu toții au înțeles că totul a fost creat cu mult timp în urmă. Acum a început doar transformarea gândurilor în fapte reale.

- Vei fi pregătit pentru a putea recunoaște semnele înscrise în codul uman al lui Prim, încă dinainte de a se naște ca om, tu vei fi singurul care le vei putea citi și doar prin tine făptura lui de lumină va putea fi activată, pentru că sunteți amândoi născuți din aceeași scânteie, adăugă Ființa de Lumină înainte de a-l preda pe Micul Înger lui Grey, înger subordonat, din cadrul Academiei. Te vei numi Myriad și vei cobori pe Pământ sub înfățișare de fată; te vei naște într-o familie umilă și vei ști să apreciezi tot ce are Prim atunci când îți va fi scos în cale, vei ajunge cu greu la Prim, însă atunci când îl vei afla, îl vei prețui și îl vei iubi indiferent de ceea ce va face el. Să știi că nu

ai voie să faci altfel. Vei fi ajutat să-l găsești, însă de tine depinde ca scopul divin să fie atins. Acestea au fost ultimele cuvinte ale Ființei de Lumină înainte de a se face nevăzută.

- Un astfel de eveniment se petrece foarte rar, ca două suflete născute din aceeași scânteie divină să călătorească în aceeași perioadă pe Pământ, de regulă ele se întâlnesc după ce revin în Împărăție. Să le fie dat să se cunoască, să se recunoască și să porceadă pe aceeași cale pentru a împlini o misiune cu un asemenea scop, este un privilegiu, își începu Grey instructajul.

- Este o trecere, o treaptă spre o nouă dimensiune, o nouă eră în istoria omenirii, îl informă, Hoary, un alt înger care li se alătură celor doi și sub îndrumarea căruia Micul Înger avea, de asemenea, de învățat.

- Doar tu vei înțelege că el este divin. Va fi nevoie să redescoperi toate acestea și să i le comunici pentru ca el însuși să-și poată regăsi semnele scrise în el, să și le poată explica pentru a-și cunoaște obârșia divină și menirea, continuă Grey.

- Este un plan foarte alambicat, aparent simplu, însă ne încredem în ascuțimea minții tale, bunătatea și iubirea îți vor fi sprijinul sufletului minunat pe care îl porți, încheie Hoary.

Micul Înger rămase fără replică. Intrase acum sub un fel de tutelă a celor mai competenți îngeri din Academie, pentru a putea fi pregătit cum se cuvine pentru următoarea etapă.

Îi lipsea Prim. Abia acum înțelegea gravitatea situației, odată ajunși pe Pământ vor uita tot ce alcătuiseră proiectul genial de sus. Îi era greu să accepte că nu era vina lui, credea că totul începuse din joaca lui, deși a fost clar informat că soarta le-a fost prescrisă cu mult timp în urmă, că aproape toți ocupanții Împărăției făcuseră parte dintr-un astfel de plan de salvare a omenirii reușind într-o mai mică sau mare măsură să-și ducă sarcinile la bun sfârșit.

Nu existau pedepse pentru cei care eșuau și căzură cu toții de acord că misiunile pe Pământ deveneau foarte dificile, uneori chiar imposibile. Astfel fiecare se întorcea reușind să

ducă sau nu omenirea la un nou nivel pe scara evoluției. Celor care reușeau într-o mai mare măsură le era permis să se mai întoarcă, iar celor mai puțin pricepuți care dădeau greș, le era recomandată învățarea și practicarea răbdării, dobândirea înțelepciunii, în Școlile Preaînalte din Împărăție.

Un simplu joc devenise o povară. De îndată plecat pe Pământ, Micul Înger a înțeles că își va pierde iubirea, credința, toate abilitățile care îl făceau atât curajos și neînfricat. Își va pierde curajul și încrederea. Asta a înțeles din discuțiile avute cu îngerii mai evoluți de care s-a apropiat în lipsa lui Prim.

Avea încredere în Prim, că el nu-și va pierde credința și iubirea. Era mult prea înțelept pentru a pierde tot ce acumulase de-a lungul vieților trăite. „Nu, asta nu i se va întâmpla lui Prim.” Se încuraja de unul singur Micul Înger. Poate că Prim nu era atât de inventiv, însă era înțelept, răbdător și cu o credință de neclintit. Astfel și-a pus nădejdea în Prim. Știa că are să învingă orice greutăți, căci odată ce va ajunge în preajma lui, din nou va prinde curaj, se va simți de neînving.

Însuși Micul Înger avea de făcut mari eforturi căci de pe vremea când organiza jocul și-a ales o origine modestă, astfel încât să treacă prin multe și grele încercări până să ajungă la împlinirea visului său.

Lui Prim i-a fost sortit să aibă la dispoziție: timp și resurse materiale, care îi ofereau posibilitatea să ajungă până la capătul Pământului pentru a-și găsi jumătatea sufletului și pentru a-și întregi făptura de lumină. Ușor nu era, pentru că ea, jumătatea, se lăsa așteptată. Prim știa că o va găsi, însă a căutat-o în atâtea locuri iar ea nu era de găsit. Își pierdu nădejdea, încetă să mai creadă în țelul lui și în Dumnezeu. Temerile și-au făcut sălaș în interiorul minții și sufletului lui precum șerpilor în cuiburile păsărilor. Această lipsă de împlinire a sufletului era pricina nefericirii lui.

Sosi și vremea. Micului Înger îi veni sorocul de a-și începe călătoria spre Pământ și era entuziasmat că în sfârșit îl va întâlni pe Prim, după atâta timp. Se întreba cum era, cum îl va întâmpina și ce daruri îl vor împodobi odată ajuns jos. Știa de la îngerii înzestrați că Pământul era o școală dură și că va fi greu încercat. Însă iubirea pentru Prim, sufletul pereche, îl făcea încrezător și nerăbdător să-și înceapă călătoria. „Mă voi numi *Myriad*, ceea ce în limba oamenilor înseamnă *imensitate*”. Acesta părea a fi primul dar pe care îl va primi de îndată ce se va naște în lumea oamenilor.

Ajuns pe Pământ, Micul Înger, *Myriad*, se pomeni într-un loc fermecător, împresurat de o frumusețe răpitoare care îl lăsa fără cuvinte. Se îndrăgosti iremediabil de aceste meleaguri înțesate cu flori înmiresmate deasupra cărora roiau albinele vesеле și zburdau fluturii zglobii.

Vântul pleca tainic capetele florilor bogate în culori și îi făcea cunoscute auzului cântece noi pe care el nu le mai auzise vreodată. Izvoarele repezi de ape reci se aruncau în gol de pe stânci înalte și formau, în căderea lor liberă, cortine de stropi și pulbere de ape ce ascundeau ochiului omenesc peșteri pline de bogăție și totodată împropătau aerul din miez de vară. Aceste peisaje superbe îi pătrundeau mintea și sufletul, aerul răcoros îl respira cu nesaț în toată ființa.

Toamna, covorul întins pe care îl călca îi încânta văzul, prin multitudinea de nuanțe a frunzelor ruginii și auzul prin foșnetul produs cu fiecare pas pe care îl făcea.

Fulgii de nea îl fascinau. Fiecare steluță de gheață, unică în formă, și stratul moale și generos de zăpadă care se așternea peste tot, erau menite să-i aducă aminte, iarna, de norii pufoși pe care îngerii își găseau odihna după lupte multe și grele încercări. De bună seamă că nu-și mai amintea atenționările primite de la vechii săi prieteni, îngerii vârstnici, care descriau